

Полетата отново зеленѣятъ,
надъ угаритѣ кроткъ димъ дими,
отъ всѣки храстъ и клонче птиче пѣе
и свѣтлината като дъждъ рѣми.

По кѣрища, по друми, низъ горитѣ
отново млада, топла кръвъ тече.
И вече веселиятъ зовъ на днитѣ
съ неутолима жажда ме влѣче

къмъ оня миръ вдънъ яснитѣ простори,
отдето нѣщо иде и шуми,
където се допиратъ и говорятъ
небето и земята тамъ сами.

Шуми и бие новъ животъ въ сърдцата,
земята въ златна люлка се люлѣй,
вземи, води ме, вѣтре, ти нататѣкъ,
крила зелени надъ свѣта развѣй.

Днесъ всичко трѣпне въ розова премѣна
и надъ пробуденитѣ ни села
звучи и пѣе цѣлата вселена
и слънцето звучи като пчела.

И азъ потѣвамъ, падамъ и слѣпѣятъ
очитѣ ми срѣдъ тая свѣтлина.
И чувамъ моето сърдце да пѣе
съсъ радостъта на цѣлата земя.